

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce **M. M.**, zastoupeného JUDr. Drahomírou Janebovou Kubisovou, advokátkou se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. září 2007, č. j. 48 Az 23/2007 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Drahomíře Janebové Kubisové, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 5712 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 13. července 2007, č. j. OAM-10-250/LE-BE01-BE07-2007, E.č. L006951. Tímto rozhodnutím správní orgán neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs

13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti, ve znění jejího doplnění ze dne 14. prosince 2007, uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel nejprve pouze obecně namítá, že rozhodující orgány nesprávně vyhodnotily skutkový stav. Stěžovatel se bez vlastního zavinění nyní nachází v situaci, kdy je mu návrat do vlasti a začlenění do tamní společnosti v podstatě vyloučeno. Upozorňuje na svou „oprávněnou obavu z následků, které by jej postihly při návratu do země z titulu jeho náboženského založení“, dále na to, že v zemi svého původu pozbyl rodinné vazby. Navíc má podlomené zdraví a obává se zabezpečení zdravotní pomoci ve společensky a ekonomicky tak nestabilní zemi, jako je Moldávie. Všechny uváděné skutečnosti zakládají podle stěžovatele minimálně důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Problematikou dostatečnosti zjištěného skutkového stavu se Nejvyšší správní soud již v minulosti mnohokrát zabýval. Co se týče této kasační stížnosti, lze odkázat zejména na závěry obsažené v dnes již ustálené judikatuře, podle které právní argumentace obsažená v žalobě nebo kasační stížnosti se *nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti* (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikován též jako č. 835/2006 Sb. NSS). Z toho tedy plyne, že obecný a typový odkaz stěžovatele na důvody kasační stížnosti podle soudního řádu správního, resp. jen obecné poukázání na „nesprávné vyhodnocení“ stěžovatelovy situace, nejsou přezkoumatelné.

Argumentuje-li stěžovatel obavami z náboženského pronásledování, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že krajský soud stejně jako správní orgán dovodily, že obavy z pronásledování z důvodů náboženského vyznání nejsou důvodné; stěžovatel kromě obecných tvrzení nenabízí Nejvyššímu správnímu soudu žádný argument pro to, proč měl krajský soud a správní orgán v tomto svém závěru pochybit. Krajský soud založil svůj právní závěr na judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž skutečnost, že žadatel o

mezinárodní ochranu má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a to tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny (shodně rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz). Právě obavou z pronásledování spoluobčany kvůli náboženskému přesvědčení přitom stěžovatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany argumentoval.

Co se týče stěžovatelovy snahy, aby mu byl udělen humanitární azyl, jeho argumentace nepostačuje k rozhodnutí o přijatelnosti jeho kasační stížnosti, neboť se jedná o otázku již judikatorně komplexně vyřešenou. Podle § 14 zákona o azylu azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud v celé řadě svých rozhodnutí zaujal stanovisko k posuzování zákonných podmínek pro udělení humanitárního azylu a možnosti přezkumné činnosti správních soudů. V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55 (www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*

Ke zdravotním problémům (kterými argumentuje stěžovatel v této věci) jakožto důvodům pro poskytnutí humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud vyjádřil taktéž v řadě svých rozsudků, z nichž pro tuto věc je klíčový rozsudek č. j. 2 Azs 30/2007 - 69 ze dne 26. 7. 2007 (www.nssoud.cz). Podle cit. rozsudku výklad toho druhu, který nabízí Nejvyššímu správnímu soudu také stěžovatel v nyní posuzované věci, by vedl k absurdnímu závěru, že by se žadatelé o mezinárodní ochranu *potenciálně mohli přestěhovat do toho ze států, [...] který poskytuje nejekvalitnější zdravotní péči*. Správní orgán i krajský soud jsou ve shodě s cit. judikaturou, podle níž zdravotní stav může být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany jen zcela výjimečně. Tím méně pak může být důvodem pro úspěšnou stěžovatelovu žádost jeho tvrzení, kterým opětovně argumentuje v kasační stížnosti, že v zemi původu již ztratil rodinné zázemí i sociální zakotvení (např. rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60).

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti, přičemž z této ustálené judikatury vycházel ve svém rozhodnutí též krajský soud. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 4200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 4800 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 912 Kč. Ustanovenému advokátu se tedy přiznává odměna v celkové výši 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu